

Odůvodnění toto nepřičí se názoru projevenému v nález. z 9. září 1922 č. 12.336, naopak je s ním úplně ve shodě a bylo proto tuto námitku stížnosti zamítnouti jako bezdůvodnou. — — — —

Důvodnou však shledal nss námitku druhou.

Úřad vychází z předpokladu, že stranou kupující jest Julie L., a klade důraz na to, že jmenovaná má již vlastních pozemků 29 kat. jiter 1320 čtver. sáhů, takže nelze ji počítati mezi osoby oprávněné k přídělu dle zákona přidělového. Tuto okolnost samu ovšem úřad správně nepokládá za dostačující k odepření souhlasu, nýbrž spatřuje překážku pro udělení žádaného svolení v tom, že by zcizení půdy osobě nemající kvalifikace dle § 1 zák. jříděl. k ucházení se o příděl mělo v tomto případě za následek zkrácení osob, jež kvalifikaci tu mají.

Z toho patrno, že úřad stojí na stanovisku, že by se v tomto případě nepřičilo zájmům, jež povolán jest hájiti při rozhodování dle § 7 zák. záb., jestliže by se půdy zabrané přes všeobecný její nedostatek dostalo zcizením dle § 7 zák. záb. osobě takové, jež by beztak byla oprávněna ucházeti se o příděl půdy té dle zák. přidělového.

Zjištění, z něhož úřad při tom vycházel, jest však v odporu se spisy. Stranou kupující není Julie L., nýbrž dvě děti její Štěpán a Michal L., kteří dle pozemkoknižních výtahů ke spisům připojených jsou spoluvlastníky, každý j e d n o u š e s t i n o u nemovitostí zapsaných ve vložce č. 266 o výměře 1 j. 243 čtv. sáhů a každý j e d n o u č t v r t i n o u nemovitostí zapsaných ve vložce č. 265 o výměře 25 k. j. 511 čtv. sáhů, k čemuž patří ještě podíl 32/2184 společné pastviny a lesa.

Ježto zjištění úřadu o tom, kdo jsou kupci pozemků, a jaký majetek mají oni kupci, odporuje spisům, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 3107.

Státní občanství. — Domovská příslušnost (Slovensko): I. Konečná, v pořadu stolic nenaříkatelná usnesení obce o propůjčení domovského práva nemůže ministr pro správu Slovenska rušiti z moci dozorcí pro pouhou jejich (domnělou nebo skutečnou) nezákonnost, nýbrž toliko pro jejich zmatečnost. — II. Ministr pro správu Slovenska není oprávněn zrušiti z moci dozorcí usnesení městské rady municipálního města z doby před 28. říjnem 1918, kterým tato udělila právo domovské uher. státnímu příslušníku, třeba osoba ta nyní není státním občanem čsl.

(Nález ze dne 12. ledna 1924 č. 364.)

Prejudikatura: Boh. 1016 adm. a jiné.

Věc: Leon B. v Bratislavě (adv. Dr. Viktor Teytz z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství a domovskou příslušnost.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

St-1 domáhal se v řízení správním přiznání státního občanství čsl. ve smyslu § 9 úst. zák. č. 236/1920. Žal. úřad odmítl tuto žádost, po-

něvadž shledal usnesení městské rady v Bratislavě ze 14. září 1918, jímž bylo st-li uznáno domovské právo podle § 10 zák. čl. XXII z r. 1886, nezákonným a neuznal proto, že by st-l byl k žádosti oné oprávněn pro nedostatek podmínky v § 9 cit. úst. zák. stanovené.

Dlužno se tedy zabývatí nejprve otázkou, byl-li žal. úřad vůbec oprávněn zrušiti ono usnesení městské rady v B. Žal. úřadu nebylo by lze zajisté upříti právo, aby jako správní úřad nadřízený obci prohlášoval za právně neúčinná rozhodnutí městské rady, která by byla absolutně zmatečná a proto právní moci neschopná buď pro absolutní nepřislušnost městské rady, nebo proto, že by zakládala stav s platným právním řádem naprosto neslučitelný (na př. propůjčení neb uznání domovského práva cizinci — viz na př. nál. Boh. 823 adm.).

O takové usnesení však v tomto případě nejde, neboť žal. úřad nezrušil usnesení městské rady v B. pro zmatečnost, nýbrž z důvodu, že st-l, nepřispívav k obecním břemenům po dobu §em 10 zák. čl. XXII z r. 1886 předepsanou, nesplnil zákonného předpokladu nabytí domovského práva. Usnesení to v době svého vydání neodporovalo tehdejšímu právnímu řádu, neboť bylo vydáno v době, kdy B. byla ještě součástí bývalého království uherského a st-l byl v době té státním občanem uherským.

Žal. úřad založil však, jak z odvodního spisu jest zřejmo, svou kompetenci na ustanovení § 10 zák. čl. XXI z r. 1886. Leč zrušovací právo, ustanovením tím ministrům propůjčené, jest vyloučeno proti rozhodnutím zastupitelských sborů obcí, jež jsou konečná a jež lze naříkati toliko stížností k nss. Tuto zásadu vyslovil a podrobněji odůvodnil nss již v nál. Boh. 1016 adm.

Ježto pak rozhodnutí městského výboru v B. ze 14. září 1918 bylo ve smyslu § 164 zák. čl. XXII z r. 1886 konečné, podléhající toliko stížnosti k správnímu soudu, jest naproti němu použití zrušovacího práva ve smyslu § 10 zák. čl. XXI z r. 1886 vyloučeno a nebylo lze tedy ani podle tohoto ustanovení v tomto případě rozhodnutí městského výboru zrušiti z moci úřední.

Pak padá však jediný důvod, pro který ministr odmítnul žádost st-le za přiznání státního občanství čl. ve smyslu § 9 uved. úst. zák., pročesť slušelo nař. rozhodnutí zrušiti v jeho celku podle § 7 zák. o ss.

Č. 3108.

O b e c n í s a m o s p r á v a. — Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: * J e d n o t l i v í o b č a n é n e j s o u l e g i t i m o v á n í k e s t í ž n o s t í d o r o z h o d n u t í z e m. s p r á v n í h o v ý b o r u, k t e r ý m b y l o p o d l e § 3 o b e c. z ř í z e n í p r o Č e c h y n a v r h o v a n é j i m i r o z l o u č e n í o b c e o d e p ř e n o.

(Nález ze dne 14. ledna 1924 č. 538.)

V ě c: Josef V. ve Vel. V. a spol. proti zemskému správnímu výboru v Praze(za zúčastněnou obec města H. — ředitel měst. úřadů Kar. Dvořák) o rozloučení obce.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: O b c e H. a V e l k á V. b y l y v r. 1914 p r a v o p l a t n ě s l o u č e n y v j e d n u o b e c H. d l e § 2 o b e c. z ř. a n a z á k l a d ě s m l o u v y z 11. z á ř í 1913 m e z i o b ě m a o b c e m i u z a v ř e n é.